

A harmonika virtuóza a színpadon

Szerda este. A koncertnek vége. Távoznak az emberek a Lehel Vezér Gimnázium udvarából, ahol - bátran kijelenthetem -, felejthetetlen több mint két órában lehetett részünk. Egy úr a mellette lévő hölgynek csendben megjegyzi: ennyit és ilyen nagyszerűen zenélni mindössze ilyen csekély belépődíj fejében, szinte hihetetlen. - Ezért a nívós előadásért bizony máshol a háromszorosát kellett volna fizetni, abban biztos vagyok – teszi hozzá a férfi. Ez utóbbit nem tudhatom, az viszont vitathatatlan, hogy a

fővárosból érkezett Molnár György, a harmonika virtuóza kezében szinte „életre kelt a hangszer”.

Kár, hogy a közönség soraiban, akik szinte teljesen megtöltötték a széksorokat, elvéve lehetett csak fiatal arcokat látni. Pedig az ifjú nemzedék is megismerhette volna közelebbről Molnár György közreműködésével a harmonikát, és mindazokat a dalokat, amelyeket ezzel a hangszerrel kitűnően el lehet játszani. Volt nagyon sok ismert szám és persze olyanok is, amelyek kevésbé voltak azok, de a fülbemászó ritmusok gyorsan ütemes dobolásra készítették a lábakat és tapsra a kezeket. Felcsendültek különböző műfajok, hallhattunk cha-cha-chát, swinget, szambát, bravúr polkát, boszánovát és igazi magyaros számokat is. A koncerten mintegy fél óra után egy bájos fiatal hölgy is feltűnt a színpadon Kobza Diána, aki néhány dal eléneklésével ugyancsak emelte az est színvonalát. Szintén sikere volt Czakó Tibor dobshow-jának, és a koncert második felében duettek is felcsendültek Kobza Diána és Molnár György előadásában.

A hangszernek tökéletesen sikerült bemutatni azt az oldalát, amit ismernek az emberek, de azt is, amelyről eddig még nem tudtunk. Egy szám erejéig például gőzmozdonnyá alakult át a harmonika. Mindezt olyan előadásmódban, olyan minőségben tették a zenekar tagjai (Molnár György – harmonika, Czakó Tibor – dob, Horváth János – zongora, Mór István basszusgitar, Kiss László- akusztikus gitár), hogy mindenki számára emlékezetes élmény maradjon. A lelkes közönség több ráadászámot is „kikövetelt”, majd az Ábrándos szép napokat közösen énekeltek a jelenlévők. Ezzel a számmal aztán már tényleg „legördült a függöny, az előadásnak vége lett”...

A koncert előtt volt egy kis ideje Molnár Györgynek és nyilatkozott lapunknak is.

- Úgy tudom, hogy elsőként nagyapád tanított harmonikán játszani.

- Igen, nagyapám játszott ezen a hangszeren, ő szeretett meg velem a harmonikát. Ezt a hangszer az 50-es 60-as években az egyik legnépszerűbb volt, aztán valahogyan eltűnt, illetve a gitár térhódításával egy kicsit háttérbe szorult. Most viszont szerintem egyre inkább ismét népszerű. Igaz, nálunk vissza kell hódítani azt a nimbuszát, ami külföldön megvan. Ott tudják, hogy mit lehet játszani a hangszerrel, míg nálunk ennek csak egy részét ismerik. Ezért koncertjeinken az ismer dallamok mellett kevésbé ismerteket is játszunk. Ezzel népszerűsítjük a hangszer, melyet így jobban megismer a nagyjérdemű. Ha úgy fejeződik be egy koncert, hogy a közönség valamit megtanult erről a hangszeréről, és másképp néz a harmonikára, akkor elértük, amit akartunk.

- Együttessel idén is járjátok az országot?

- Júliusban nagyon sok koncertünk lesz. Fel szoktunk lépni külföldön is. Igaz, más országokba csak időnként megyünk, mert minden kollégám főállású zenész, azaz van kötelező elfoglaltsága idehaza. Itthon még több koncertünk is lehetne, ám a szervezők nem mindenütt merik bevállalni az újat, amit a harmonikaszó jelent. Erre én azt szoktam mondani, pont azért fog sikerülni, mert ilyen még nem volt. Jászberényben néhány éve már jártam, akkor a Honvéd Jász Kaszinó szabadtéri színpadán teltház előtt játszottunk.

- Lehet azt mondani, hogy a zenélés a munkád és a hobbid is?
- Igen. Főállású zenész vagyok, amellet pedig zenét is tanítok.
- Több díjjal is büszkélkedhetsz.
- Az Év szólistája díjat 1999-ben kaptam meg. Tíz évig vettem részt különböző versenyeken, s 34-ből 33-at megnyertem. Ekkor úgy éreztem, hogy ki kellene szállnom, hiszen mindent elértem, amit lehet. Együttesemmel 2000-ben kezdtük el járn az országot, s a koncertsorozat új erőt adott a folytatáshoz. Ennek is köszönhető, hogy egy szakmai bizottság döntése alapján, eddigi pályafutásom elismeréseként 2002-ben, a Budapesti Kongresszusi Központban nemzetközi Lyra-díjat vehettem át..

Buschman Éva

forrás: Jászkürt, 2008/28.